

[Aksel Larsen.]

regner, at der antagelig vil blive 150 000 forsikrede arbejdsløse, som i det omhandlede Tidsrum vil faa mindst 25 Kontrol dage. Naar Arbejdsdirektoratet i sin meget forsigtige Beregning kommer til dette Skøn, kan det nok komme til at passe, at det vil betyde en Maksimumsarbejdsløshed paa omkring et Par Hundrede Tusinde. Dette betyder en meget stærk Belastning af Arbejdsløshedskasserne; det vil angribe deres opsparede Kapital og Reserver i allerhøjeste Grad. Derfor mener vi, at Staten ikke skal komme her og udskrive en Regning til dem.

Dernæst er der det andet, jeg har omtalt, at man ubetinget bør udnytte den Adgang, der findes i Lovgivningen til at sætte Daghjælpen til de forsikrede i Vejret. Det kan gøres, naar Priserne er steget og Pristallet giver Ret til det. Men ogsaa dette betyder en Belastning af Kasserne. Der er efter mit Skøn Udsigt til, at Opsparingen i Kasserne i denne Vinter ikke under nogen Omstændighed vil kunne fortsættes, at i alt Fald i de fleste og i alle betydende Kasser vil Kapitalen gaa nedad, og saa skal man ikke forsøge ved denne Lov yderligere at tømme Kasserne.

Man kunde hertil indvende, at det er noget, Kasserne selv kan gøre, det er ikke en Forpligtelse, man paalægger dem. Det er netop en Fejl ved Loven. Det vil altsaa sige, at den Arbejdsløshedskasse, som mangler Penge, eller som ikke har rigeligt med Penge, men en forsigtig Ledelse, siger: Det har vi ikke Raad til, vi maa lade være med at udnytte denne Lov. Man siger i Lovforslaget, at Brændselshjælpen skal være en ubetinget Ret for Alders- og Invalidere nydere, men for arbejdsløse, der er forsikrede i Kasserne og har betalt kæmpe-mæssige Summer til denne Forsikring, skal det ikke være nogen ubetinget Ret, men være afhængigt af Kassens økonomiske Stilling, der kan være paavirket af stor Arbejdsløshed i vedkommende Fag gennem længere Tid. Jeg mener derfor, at man skal ændre denne Paragraf saaledes, at Brændselshjælpen bliver en ubetinget Ret, der tilkommer baade Alders- og Invalidere nydere og alle arbejdsløse, der har været arbejdsløse i det her krævede Tidsrum, og at Kasserne ikke skal belastes med nogen Udgift dertil.

Jeg ser ikke i Lovforslaget eller Bemærkningerne dertil og har heller ikke hørt i Socialministerens Motivering af Lovforslaget noget om, hvorfra de ca. 9 Mill. Kr., der skal bruges, skal fremskaffes. Jeg forlanger heller ikke Oplysning herom; jeg

kan blot ikke undlade at bemærke, at det ærede Medlem Hr. Rager, der ved tidligere Lejligheder har været Ordfører i Arbejdsløshedslovgivningen for sit Parti, i Fjor var saa geskæftig med at forlange, at vi i vore Lovforslag om Hjælp til arbejdsløse skulde anvise, hvorfra Pengene skulde tages. Jeg vil blot for at forhindre det ærede Medlem Hr. Rager i at optræde paa lignende uintelligente Maade i Fremtiden benytte Lejligheden til udtrykkeligt at bemærke og faa ind i Rigsdagstidende, at det altsaa ikke er nødvendigt hverken i Lovforslaget, Bemærkningerne eller Forelæggelsestalen at oplyse noget som helst om, hvorfra Pengene skal tages.

Jeg staar ikke fremmed over for den Betragtning, som det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen fremførte, at der er andre end Alders- og Invalidere nydere og forsikrede arbejdsløse, der rammes af de stigende Priser. Jeg tvivler nu om, at det vil være en heldig Vej at gaa, at man yder Brændselshjælp til Halvparten eller tre Fjerdedele af Befolkningen. Jeg tror, det i denne Henseende vilde være betydeligt mere heldigt, om man gjorde noget effektivt for ad de Veje, vi har anvist, at bekæmpe Prisstigningen og at lette Byrderne for den arbejdende Befolkning, bl. a. ved Lettelse af Renten ude paa Landet, ved Afskaffelse eller Nedsættelse af de indirekte Skatter o. s. v. Jeg anbefaler disse udmærkede Veje til velvillig Overvejelse for det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen og i det ærede Medlems Parti; man har hidtil ikke mærket, at man fra den Side interesserede sig for saadanne Foranstaltninger.

Jeg kan ikke indse, at det ærede Medlem har nogen som helst Berettigelse til at tale om, at Arbejderne har en Præferencstilling, fordi de gennem Arbejdsløsheds-kasserne faar et Tilskud paa efter Sigende 86 pCt. Jeg beder det ærede Medlem endelig ikke glemme, at medens man i denne Lov i hvert Fald prisværdigt vil lade det offentlige yde Kasserne gennemsnitlig 86 pCt. af deres Udgifter, er Tilskuddet til Arbejdsløsheds-kasserne i øvrigt kun gennemsnitlig 86 pCt. af det, Arbejdsløsheds-kassemedlemmerne selv indbetaler. Arbejdsløsheds-kassemedlemmerne, Arbejderne, betaler altsaa langt mere til Arbejdsløshedsforsikringen, end det offentlige betaler. Derfor kan jeg ikke indse, at Arbejderne her har nogen Præferencstilling i Forhold til andre Befolkningslag. Jeg misunder ikke — det ved man — Landbrugerne den Krisehjælp af forskellig Art, de har faaet, selv om jeg finder, at de Metoder, man har anvendt, har